

7

ราชวงศ์เปยซ่ง ปีจิ้งเต๋อที่สาม ปลายฤดูใบไม้ร่วง
ยามเที่ยงวัน ภายในห้องโถงใหญ่ของ 'โรงเตี๊ยมคล้อยบุรพา' ซึ่งตั้ง
อยู่เชิงเขาจีวหฺวาบรรายากาศชวนตื่นเต้น นักเล่าเรื่องกำลังเล่าอย่างออก
รสนชาติ ส่วนคนฟังไม่ว่าชายหญิงเด็กชราต่างฟังจนเคลิบเคลิ้ม
ทว่า... ถ้อยวลีสั้นไหลดุจธาราของนักเล่าเรื่องพลันสะดุดลงเล็กน้อย
ดวงตาที่ปรือลงกึ่งหนึ่งพลันลุกวามองไปทางประตู
ผู้ฟังทั้งหลายย่อมหันมองตามสายตาของเขาไปเป็นธรรมดา แล้วก็
ถูกเส้นด้ายล่องหนร้อยผูกไว้ในทันใด ราวกับมองจนสติหลุดลอย
หลินจื่อเซวียนยืนอยู่ข้างประตูใหญ่ที่แขวนป้ายชื่อโรงเตี๊ยมตาม
แนวขวางไว้ด้านบน ไม่รู้สึกรู้สากับแววตาชื่นชมที่มองมาทางนางเหล่านั้น
แม้สักนิด สายตาของนางสอดส่ายแลหาท่ามกลางกลุ่มคนคล้ายกับกำลัง
มองหาใคร

ผู้หญิงร่างรัก

ช่วงขณะนั้นแสงตะวันสาดส่องดวงหน้าของนางให้เปล่งสีแดงปลั่งแลดูมีสุขภาพดี นางมีดวงตากลมโตคู่ที่แลดูเฉลิยวณลาดมีไหวพริบ จมูกเล็ก ประณีตตั้งจอกหยก เรียวคิ้วดำโค้งงอดุจตะขอ เส้นนอกปลายดอกตัวสั้นแคบ พอดีตัวขยับดันให้รูปร่างนางงามอรชรตราตรึงคน กระโปรงยาวหลวมใหญ่ ทั้งชายลงตัวนั้นส่งให้นางแลดูอ่อนช้อยเป็นธรรมชาติ แต่ที่ดึงดูดความสนใจของผู้คนมากที่สุดกลับเป็นมุมปากได้รูปงดงามซึ่งหยักโค้งขึ้นอย่างมองโลกในแง่ดี...ไม่เว้นแม้ยามตกที่นั่งลำบาก

นางจะต้องหาเขาให้พบให้ได้! แต่...ที่นี่มีผู้ชายมากมายออกป่านนี้แล้วคนไหนคือเขาละ

นางแน่ใจว่าเขาจะต้องอยู่ที่นี้แน่ เพราะตั้งแต่เข้าเมืองมานางก็สอบถามมาตลอดทาง ทุกคนล้วนบอกว่าเขาอยู่ที่นี้ ทว่าบรรดาผู้คนที่อยู่ตรงหน้านั้นไม่มีสักคนที่ดูเหมือนบัณฑิตผู้มีบุคลิกท่าทางนุ่มนวลสง่างาม วาจากระทำทรงภูมิความรู้ตามคำบอกเล่าของหลินอู่เหนียงเลย กระทั่งชายนักเล่าเรื่องที่ดูกระฉับกระเฉงก็ยังมี

"แม่นางมาหาคนหรือ" ลูกจ้ำงร้านคนหนึ่งเห็นนางยืนฟังประตูดูอยู่นาน ยึกยักไม่ยอมเข้ามาสักทีจึงเดินเข้าไปสอบถาม

"ใช่แล้ว พี่ชายรู้หรือไม่ว่า 'ตุลาการฟู้กันเทพ' อยู่ที่ไหน" นางฉวยโอกาสไต่ถามอย่างรีบร้อน

สองตาของลูกจ้ำงร้านกวาดมองสำรวจนาง แล้วกล่าวด้วยท่าทางเข้าอกเข้าใจเป็นอย่างดีว่า "แม่นางคงจะมาขอให้ตุลาการฟู้กันเทพร่างคำฟ่องให้ไขไหมละ"

หลินจื่อเซวียนพยักหน้าติดๆ กัน

"เสียดายวันนี้เผอิญไม่เหมาะ คุณชายมีแขก ไม่เปิดแทนฝนหมึก"
 วาจาآنของลูกจ้างร้านทำให้หลินจื่อเซวียนผิดหวังอย่างยิ่ง "ท่าน
 หมายความว่าวันนี้เขาจะไม่เขียนคำฟ้องให้ใครอย่างนั้นหรือ"

ครั้นลูกจ้างร้านเห็นแม่นางคนงามร้อนใจขึ้นมากก็กล่าวอย่างเห็นอก
 เห็นใจแทบจะในทันที "ถูกต้อง คุณชายกำลังตีเมียเป็นเพื่อนแขกอยู่ใน
 ลานบ้าน พรุ่งนี้แม่นางค่อยมาใหม่แล้วกัน!"

ยามนั้นเองมีคนเรียกให้เติมน้ำชา ลูกจ้างร้านขานรับ ก่อนจะเดินยก
 กาน้ำชาไปรินเติมให้ลูกค้า

หลินจื่อเซวียนมองตามหลังเขาที่กำลังยุ่ง่วน พลังคิดด้วยจิตใจ
 ท้อเหี่ยวว่า ไม่ได้...จะกลับไปโดยคว้าน้ำเหลวมิได้เด็ดขาด ดูจากสถานการณ์
 ที่บ้าน นางจะรอดต่อไปมิได้แล้ว นางต้องรีบหาเขาให้พบ

ลานบ้าน? ลูกจ้างร้านบอกว่าเขาอยู่ที่ลานบ้าน! สายตาของนางมอง
 ไปสุดปลายห้องโถง พบว่าตรงนั้นมีบันได ไต่บันไดเป็นทางเดิน นางฉวย
 จังหวะขณะที่นักเล่าเรื่องกำลังเล่าถึงตอนระทึกและดูเหมือนทุกคนจะไม่
 สนใจนางแล้วรีบก้าวฉับๆ ไปทางนั้นทันที

เมื่อเดินลอดไต่บันไดไปแล้ว เสียงดนตรีแผ่วเบาและเสียงขับร้อง
 เสนาะก็ดังแว่วมาระลอกหนึ่ง นางเดินตามเสียงเพลงไปจนถึงประตูที่เชื่อม
 ไปสู่ลานด้านหลัง

ภายในบริเวณลานอันกว้างขวางมีต้นไม้ใหญ่กิ่งใบดกคร่อมอยู่ต้นหนึ่ง
 ใต้ต้นปลูกสร้างศาลาคล้ายร้านไว้ ข้างโต๊ะไม้แดงทรงกลมตัวใหญ่มีบุรุษ
 แต่งกายด้วยอาภรณ์ผ้าดีนสวมหมวกผ้าปักกำลังพูดคุยสรวลเสเฮฮาพาลาง
 จิบชารับลมกันอยู่ อีกฟากหนึ่งหญิงสาววัยกำดัดสองนางนั่งอยู่บนม้านั่งหิน

ผู้ค้นร่างรัก

พวกนางถือผีผาอยู่ในมือพลางขับขานเพลงพื้นเมืองอันไพเราะรื่นหู

นางยืนอยู่ในเงามืดพลางพินิจดูเหล่าคนที่อยู่กลางลานอย่างละเอียดถี่ถ้วน...

บุรุษสองคนที่นั่งหันหลังให้นางอยู่ทางด้านซ้ายสวมใส่เสื้อคอกลมแขนสั้น บนศีรษะสวมหมวกติดปีกอ่อนมีแถบผ้าทิ้งลงด้านหลัง นั่นเป็นชุดลำลองของเจ้าหน้าที่ทางการ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าพวกเขาเป็นขุนนางราชสำนักหาใช่บุคคลที่นางกำลังตามหา

ส่วนบุรุษที่นั่งหันหน้าตรงกับนางนั้นมีบุคลิกลักษณะแตกต่างโดยสิ้นเชิงองค์ापพพิทั้งห้าของเขาเด่นชัด คิ้วดกเข้ม ดวงตาคมคาย สวมใส่อาภรณ์ผ้าดีนัวตัวยาวไว้บนร่าง ทว่าหน้าตาท่าทางกลับดูเหลวไหล อิริยาบถจงหองอวดดี ร่างเอนพิงพนักเก้าอี้ ขายาวข้างหนึ่งพาดไว้กับที่เท้าแขนของเก้าอี้ตัวที่เขานั่งอยู่ มือหนึ่งกุมจอกสุรา อีกมือพลิกหมุนเหรียญเงินทอประกายสีเงินยวงวามวาวเล่น ใบหน้าของเขาแผ่รอยยิ้มบาง ๆ ประหนึ่งว่ารอยยิ้มนั้นถูกกำหนดให้ติดตรึงอยู่บนใบหน้าที่ไม่ปาน...คนผู้นี้จะต้องมีใช่คนที่นางต้องการพบแน่

ทันเหลสายตาเปี่ยมความหวังไปยังบุรุษคนสุดท้ายที่นั่งอยู่ทางด้านขวาทันทีที่ได้เห็นเขาชัด ๆ นางก็คลายความกังวลใจ รอยยิ้มบาง ๆ ผุดขึ้นตรงมุมปากที่หยักขื่นของนาง ไม่ผิดแน่ เป็นเขานั่นล่ะ!

บุรุษผู้นั้นมีรูปร่างเหลี่ยม บนใบหน้าอímเอิบคือดวงตาปราณีคู่ที่แผ่รอยยิ้มอันสงบมันคง ลักษณะเช่นนี้แคว่มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นผู้คงแก่เรียน

อím จะต้องใช่เขาแน่! นางคิดอย่างพึงพอใจ มีเพียงบุคคลที่ทำทางสุกมามากประสบการณ์ซ้ำของขำนาฏงานระดับนี้เท่านั้นถึงจะคู่ควรกับ

สมญา 'ตุลาการพุทฺธเทพ' ซึ่งเป็นคนที่นางจำเป็นต้องพบ

หลังจากแน่ใจในเป้าหมายแล้ว ความมั่นใจของนางก็เพิ่มขึ้นทบทวี นางขยับชุดกระโปรงที่ออกจะคับไปอยู่บ้าง เสื้อผ้าชุดนี้เป็นตัวที่ดีที่สุดของนางซึ่งสั่งตัดเมื่อสามปีก่อน มีเพียงวันตรุษและเทศกาลสำคัญเท่านั้นถึงจะนำออกมาสวม ดังนั้นจึงยังใหม่เอี่ยมอยู่มาก

ขยับเสื้อผ้าเสร็จก็ยกมือขึ้นลูบผม ครั้นนี้เพราะต้องเข้าเมือง นางอุตส่าห์เอาผมเปียที่ปกติไม่ค่อยได้หวีให้เรียบร้อยเท่าไรมันเป็นมวยแล้ว ไขปิ่นปักผมเก่าก็ปักไว้ให้อยู่ทรง ถึงจะผ่านการโคลงเคลงอยู่ในรถม้ามาตลอดทาง แต่ดูเหมือนจะยังเรียบร้อยดีอยู่

เอาละ ตอนนี้เข้าไปพบเขาก่อนแล้วกัน! นางปลุกจิตใจให้ฮึกเหิมแล้ว จึงก้าวยาวๆ ข้ามธรณีประตู ปราดเข้าไปคุกเข่าลงตรงหน้าบัณฑิตผู้ดูสุขุมหนักแน่นคนนั้น ขณะที่หมอบลงคารวะก็เอ่ยเสียงดังฟังชัดว่า "ข้าน้อยหลินจื่อเซวียนมีเรื่องด่วนขอเข้าพบ จึงถือวิสาสะเข้ามารบกวน ขอท่านโปรดอภัย"

การกระทำอันคาดไม่ถึงของนางทำให้ผู้คนในที่นั้นพากันจ้องมองนางอย่างอึ้งงัน เสียงสรรวลเสเฮฮา เสียงดนตรี และเสียงขับร้องพลันสะดุดลง

ชายท่าทางคล้ายบัณฑิตนั่งงันอยู่ชั่วครู่ค่อยเข้าใจว่าหญิงสาวที่คุกเข่าอยู่ตรงหน้ากำลังพูดกับตน จึงรีบเอ่ยกับนางผู้ซึ่งมีดวงหน้าเฉิดฉายว่า "แม่นางรีบลุกขึ้นเร็วเข้า ข้าน้อยช่วยอะไรท่านได้อย่างนั้นหรือ"

หลินจื่อเซวียนไม่ยอมลุกขึ้น คุกเข่ากับพื้นพลงเงยหน้าขึ้นมองเขากล่าวอย่างรีบร้อนว่า "ข้าน้อยเป็นคนหมู่บ้านหลินจยวาน เนื่องจากถูกบังคับ

ให้แต่งงาน ข้าบิดายังถูกใส่ร้ายจนต้องติดคุก จึงตั้งใจมาขอร้องให้ท่านช่วย
แต่งคำฟ้องเพื่อฟ้องร้องนายอำเภอชิงหยาง"

"เจ้าต้องการจะฟ้องร้องอย่างนั้นรี? บัณฑิตหันมองคนอื่น ๆ ด้วยสีหน้า
ตื่นตะลึง แล้วกล่าวกับนางว่า "แม่นาง เจ้ามาหาผิดคนแล้วละ!"

"หาผิดคน?" หลินจื่อเซวียนตื่นตกใจ หูแว่วเสียง 'อีก' ดังมา พบว่า
บุรุษผู้ที่ภรรยาทำทางทะเลาะแยะกำลังกระดกถ้วยชาขึ้นกรอกพรอดเข้าปาก
ขณะกำลังกลืนลงคอจงใจทำเสียงแปลก ๆ คล้ายกำลังหัวเราะเยาะนาง ส่วน
เจ้าหน้าที่ทางการอีกสองคนก็ระบายยิ้มทั่วหน้ามองนางด้วยเช่นกัน

"คนที่แม่นางต้องการพบคือคุณชายฉาน 'ตุลาการผู้กันเทพ' กระจมั่ง"
บัณฑิตถามด้วยใบหน้าอ่อนโยน

"ถูกต้อง ท่านก็คือเขามีใช่หรือ"

"ไม่ มีไข่น้อย แม่นางโปรดลุกขึ้นมาพูดจากันก่อน"

"ไม่ หากท่านไม่ยอมรับปาก ข้าจะไม่ลุกขึ้น" หลินจื่อเซวียนกล่าว
อย่างตื้อตึง

บัณฑิตเอ่ยอย่างลำบากใจว่า "แต่ข้าน้อยหาใช่ผู้ที่แม่นางต้องการ
พบจริงๆ นะ"

"ท่าน..." คำปฏิเสธซ้ำแล้วซ้ำเล่าของบัณฑิตทำให้หลินจื่อเซวียนหัวใจ
หนักอึ้ง คิดในใจว่าจะต้องเป็นเพราะตนมาขัดจังหวะการสังสรรค์ของเขา
กับสหาย ถึงได้ถูกปฏิเสธแน่แท้ จึงรีบกล่าวด้วยท่าทางนอบน้อมว่า "หาก
เวลานี้ท่านไม่สะดวก จื่อเซวียนรอได้"

บัณฑิตผู้นั้นกล่าวยิ้ม ๆ ว่า "แม่นางเข้าใจผิดอีกแล้ว ไข่ว่าข้าน้อย
ไม่สะดวก เพียงแต่ตุลาการผู้กันเทพ..."

ขณะบัณฑิตกำลังจะชี้แจง ถ้อยคำก็ถูกแทนที่ด้วยเสียงเอะหียน
 "ตุลาการพู่กันเทพเป็นเพียงคนสามะเลเทเมา ในยามปกติอาจสะบัด
 พู่กันช่วยคนร่างคำฟ้องบ้างเป็นครั้งคราวก็เพียงเพราะเมื่อหน้าว่างงาน
 เท่านั้น แม่นางมาหาเขาไม่กลัวว่าจะทำให้เสียเรื่องหรือไร" ผู้ที่เอ่ยวาจาคือ
 บุรุษที่หน้าตาท่าทางดูหละหละ วางท่ากำเริบเลิบบานคนนั้นนั่นเอง
 ดวงตาของหลินจื่อเซวียนมองไปทางเขาอย่างขึงขัง แต่กลับประสาน
 เข้ากับดวงตามามายน้อยๆ ที่ดูคล้ายเชื่องซึม แต่อันที่จริงคมกริบหาใด
 ปานคู่นั้นเข้าโดยบังเอิญ หัวใจปล้นกระตุกวาบราวกับถูกสายฟ้าผ่าเบรียง
 ก็ไม่ปาน

ส่วนอีกฝ่ายก็ดูเหมือนจะตะลึงงันไปเสียวินาที่เช่นกัน ทว่ายังมีวาย
 จับจ้องใบหน้าของนางด้วยสายตาทที่ชวนให้คนกระวนกระวายคู่นั้นนั่นเอง
 แววดาคมจริง ๆ! นางอุทานขึ้นในใจ กระนั้นก็รู้สึกไม่พอใจวาจาของ
 เขาเป็นอย่างมาก หลังจากตวัดสายตาดำหนิที่ไม่มีใครเข้าใจเป็นอื่นใส่เขา
 คราหนึ่งแล้วก็หันเหสายตากลับไปหาบัณฑิต

"คุณชายท่านนี้ผิดแล้ว!" นางกล่าวคล้ายจะทวงความยุติธรรมและ
 ปลอบใจบัณฑิตในคราเดียวว่า "ตุลาการพู่กันเทพเปี่ยมวิชาความรู้ ฉลาด
 ปราดเปรื่องมากกลุบาย ความสามารถสูงส่ง เป็นข่าวดีของชาวบ้าน
 ตาดำๆ อย่างพวกข้า ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงการที่ท่านเป็นคนเถรตรง พู่กัน
 น้ำหมึกเที่ยงธรรม พิพากษาคิดถูกอย่างเป็นกลาง ข้าน้อยโชคร้าย
 ครอบครวัประสบภัย ต้องเผชิญกับมรสุม ขอท่านได้โปรดร่างคำฟ้องให้ข้า
 เพื่อช่วยชีวิตคนในครอบครัวยของข้าด้วย"

หลินจื่อเซวียนกล่าวอย่างหนักแน่นจริงจัง สุกภาพบุรุษที่นั่งอยู่ในที่นั้น

ล้วนทำสีหน้าแตกต่างกันไป ขณะที่รอยยิ้มของบุรุษท่าทางหละหละกลับ
ชะงักค้าง ก่อนจะทำสีหน้าครุ่นคิด

บุรุษท่าทางคล้ายบัณฑิตลุกขึ้นเดินมาหานาง แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยนว่า "ข้าน้อยเห็นด้วยกับคำสรรเสริญที่แม่นางมีต่อตุลาการพุกันเทพ
ทุกประการ แต่แม่นางหักคนผิดแล้วจริงๆ"

"หักคนผิด?" หลินจื่อเซวียนมองเขา คิ้วเรียวกวามขมวดเป็นปม "จะได้
อย่างไรกัน"

บัณฑิตยิ้มน้อยๆ แล้วกล่าวว่า "ข้าน้อยคือเซวียนเส้าซุน เจ้าของ
โรงเรียนแห่งนี้ คุณชายท่านนั้นถึงจะเป็นคุณชายถาน...ตุลาการพุกันเทพ
ที่แม่นางต้องการพบ"

นิ้วของเขาชี้ไปยังบุคคลที่หลินจื่อเซวียนคาดไม่ถึง

"เป็นเขา?!" หลินจื่อเซวียนตะลึงงัน นางลูกพรอดชั้นยืนจ้องหน้าบุรุษ
ท่าทางหละหละเอื้อระเหยลยชายผู้นั้น ให้อย่างไรก็มีอาจเอาเขาคิดโยง
ไปถึง 'ตุลาการพุกันเทพ' ในคำเล่าลือของผู้คนได้

"จื่อเซวียน!" ขณะนั้นเองชายหนุ่มผิวดำคล้ำ ร่างกายกำยำ สวมใส่
เสื้อเนื้อหยาบตัวสั้นคนหนึ่งได้วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามา เมื่อได้เห็นบรรดา
บุรุษในลานบ้านเขาก็รีบประสานมือคารวะด้วยท่าทางแก้ๆ กังๆ "คุณชาย
ได้เท่าทุกท่าน ล่วงเกินแล้ว"

สิ้นคำเขาก็เหลือบไปมองคุณชายถานผู้ที่กำลังจ้องหลินจื่อเซวียนอยู่
ก่อนจะหันกลับมากระซิบถามนางว่า "เป็นไง ตุลาการพุกันเทพรับปาก
จะช่วยเจ้าเขียนคำฟ้องหรือยัง"

หลินจื่อเซวียนส่ายหน้า จนปัญญาจะละสายตาจากใบหน้าของบุรุษ

เหลาะแหละคนนั้นได้ และเพราะผิดหวังอย่างสุดแสนจึงโผล่ออกไปว่า
"ไหนจึงเป็นเขาไปได้ เขากำลังไว้ทุกข์อยู่มิใช่หรือ"

ถานบู๊ผิงที่ประสานสายตากับนางอยู่ ครั้นได้ยินดังนั้นใบหน้าก็ฉายแวว
เปลิดเปลินขึ้นวูบหนึ่ง

สายตาประจวบเปลวไฟที่กำลังลุกไหม้ลามเลียร่างของนางพาให้นาง
รู้สึกว่าเป็นเช่นคนโง่ม คำตอบของเขายังทำให้นางมีอาจเกิดความรู้สึก
ดี ๆ กับเขาได้

"ถูกต้อง ข้าน้อยก็คือถานบู๊ผิง 'ตุลาการผู้กั้นเทพ' ที่ชื่อเสียงไม่
สอดคล้องกับความจริงคนนั่นเอง วันนี้ไว้ทุกข์ครบสามปี จวนจะออกทุกข์
ในไม่ช้า ไม่ทราบว่ามีนางมีอะไรจะชี้แนะหรือ"

สายตาขบขันและน้ำเสียงเล่น ๆ ไม่จริงจังของเขาทำให้นางโกรธเคือง
ยิ่งนัก ในขณะที่เดียวกันก็พาให้นางร้อนรุ่มไปทั้งกาย ขณะอยู่ภายใต้สายตา
จับจ้องอย่างถืดติของเขา นางรู้สึกว่าร่างทั้งร่างของตนลุกเป็นไฟ อุ้งมือขึ้น
เหวี่ยง ช้ำยังรู้สึกได้อย่างฉับไวว่าเสื้อผ้าบนร่างมันเล็กเกินไปจริง ๆ รััดแน่น
จนนางหายใจลำบาก นางเปลือยมือดึงเสื้อเบา ๆ โดยไม่รู้ตัว คล้ายกับ
ทำเช่นนั้นจะช่วยให้เสื้อผ้าหลวมขึ้นบ้าง

เพื่อให้หลุดพ้นจากความรู้สึกอดสูที่ทั้งนำพิศวงและชวนให้คนโมโห
โทโสนี้ นางจึงถามออกไปอย่างอดกลั้นไม่อยู่ "ลูกกตัญญูไหนจึงมีพฤติกรรม
แย ๆ เยี่ยงนี้ได้"

"อ้อ นี่ช่างสนุกจริงเชียว!" สายตาของถานบู๊ผิงที่คล้ายจะมองทะลุ
เข้าไปถึงวิญญาณของนางฉายแววยั่วเย้าวูบหนึ่ง ก่อนจะเอนร่างพิงพนักเก้าอี้
ด้านหลัง ยกมือหนึ่งขึ้นเท้าแก้ม อีกมือพลิกเหรียญเงินเหรียญนั้นเล่นพลาจ

แกว่งขาข้างที่พาดอยู่บนเท้าแขน ถามขึ้นด้วยท่าทางสบายอารมณ์ว่า "ไหน
แม่นางลองว่ามาซิ ลูกกตัญญูสมควรเป็นเช่นไร"

"ควร...ควรจะ..." ขณะมองขาข้างที่แกว่งไปมานั้น หัวสมองของ
หลินจื่อเซวียนกลับกลายเป็นไม่เฉียบไวเหมือนอย่างเคย

"ควรเป็นอย่างไร" ดูเหมือนบุรุษผู้นั้นจะรู้ว่าขาที่พาดสูงของตนเป็น
สาเหตุที่ทำให้นางเกิดอาการอี๋อ๊ก ซ้ำยังเห็นเป็นเรื่องสนุกจึงยิ่งแกว่งขาให้
แรงขึ้นอย่างไร้ยั้งอวย แล้วถามขึ้นอย่างประขดว่า "ควรจะต้องเนื้อสัตว์ ไล่
ชุดขาวไว้ทุกข์ กอดโลงเข้านอน น้ำตานองหน้าวันละสามเวลา พบหน้าผู้คนที่
ก็เอาแต่รำให้จะเป็นจะตายอย่างนั้นสิ"

รู้ดีว่าเขาเหยียดหยันตน ดวงตาของหลินจื่อเซวียนจึงไม่มองขาไ้มารายท
ข้างนั้นอีกต่อไป หันไปมองตาของเขาแทน แต่กลับถูกแววตากวนโมโหของ
เขายั่วโทสะ นางจึงกล่าวอย่างมีน้ำใจว่า "ถูกต้อง นั่นถึงจะเป็นลูกกตัญญู
ที่แท้จริง"

งานปั้นฝังแค้นเสียงเสอะอย่างเหยียดหยามออกจากปาก "นั่นหาใช่
ลูกกตัญญูที่แท้จริง แต่เป็นจอมเสแสร้งที่แท้จริงต่างหาก!"

จากนั้นเขาก็บัดไม้ขีดมือไปทางนางราวกับกำลังไล่แมลงวันน่ารังเกียจ
ตัวหนึ่งก็ไม่ปาน "หากอยากจะทำศนาเซวียนแม่นางไปที่อื่นเถิด อย่าอยู่ทำลาย
อารมณ์สุนทรีย์ของผู้อื่นที่นี่เลย"

ท่าทางเหยียดหยามดูแคลนของเขาทำให้หลินจื่อเซวียนอับอาย
ขายหน้าเป็นอย่างยิ่ง พานให้นางลืมนึกไปชั่วขณะว่าตนมาเพื่อขอรับรองคน จึง
วู่วามต้อปากต่อคำเสียงเย็นออกไป "อภัยที่ข้าน้อยไร้มารยาท อารมณ์สุนทรีย์
กับสำนึกในคุณธรรมของท่านช่างห่างไกลกันเกินไปแล้ว ยิ่งไม่สอดคล้อง